

Amb l'Església tornem a ensopagar....

Sr. Director:

Els darrers dies, a través de la premsa escrita en general, es torna a escriure sobre la més que possible desmembració del Museu Diocesà.

Els diaris de Lleida, mostren la cristiana resignació del nou bisbe de Lleida i una prudència pessimista de les autoritats civils.

...i els diaris de l'altra costat del Cinca ?. Doncs escriuen sobre "justicia", "fin del secuestro catalán", "expolio secular de los catalanes", "bienes ilegalmente incautados por Pujol", etc. Total, que han obert una nova "croada" contra els catalans, en una clara demostració de manca d'objectivitat i d'informació, i amb total politització. L'excepció "prudent" que confirma la regla és el president del GA, sr. Iglesias.

Cal recordar que estem davant d'una qüestió "teòricament" interna de l'Església (amos legals de les obres d'art reclamades), i aquesta es regeix per unes lleis i uns costums propis: el dret canònic. I no coneix de territoris, o països o nacions o estats, ja que el seu regne, "no es d'aquest món". Per ells 800 anys d'història no es res comparat amb l'eternitat celestial que els espera. Van al seu aire. Si això fos "exactament" així, cap problema ..., però resulta que les administracions públiques civils, Generalitat, Diputació, Paeria, etc. han abocat diners per restaurar museus, locals i obres d'art, per construir i obrir museus diocesans; i com que els ciutadans hem col·laborat directament al sosteniment de l'església mitjançant la "X" de la declaració de la renda, per tant, sembla que la societat civil té "dret" a dir-hi alguna cosa.

Tenint en compte els antecedents (mai es feien les misses en català a la Franja, Malla dixit), els orígens (el bisbat de Lleida era el predecessor i successor del de Roda d'Isàvena), l'actitud de l'anterior bisbe Malla (sempre va estar a favor de la segregació de les parròquies de la Franja i la Ribagorça i del "retorn" de les obres reclamades) i mirant un mapa (més del 75 % del territori l'han traspasat), es veu que no ha estat pas una segregació, sinó un buidat quasi total del bisbat de Lleida. I ara, els lleidatans tenim la oportunitat d'esdevenir "cristianament" catalans ... afegint-nos al bisbat de Solsona.

Quan es llegeix el "Patrimonio Emigrado (oscense)", s'esmenten unes 200 peces importants repartides entre Barcelona (49), Amèrica (18), dispersades (13), Castella (12), cremades (12), Aragó (10) i la resta (78) a Lleida. Les de Barcelona, Amèrica i dispersades, han estat totes venudes pels custodis aragonesos.

I quan s'aprofundeix en les vendes, es quan es adonem que el bisbe Messeguer va arribar una mica tard a l'hora de recollir i guardar el material litúrgic en desús, ja que les millors peces ja havien "emigrat". I si el bisbe Messeguer no hagués "expoliat", a hores d'ara, certs custodis aragonesos serien mes rics i no hi hauria pas res per reclamar.

Quin destí els espera ?. On estan ara, continuaran com ara, ben resguardades, ben cuidades, ben restaurades i en exposició pública.

I si canvien de lloc ? Doncs hi ha un tal mossen Leminyana a la Comisió de Expertos del bisbat de Barbastro-Montsó. El mateix que, durant els anys que van entre el robatori del seu amic l'Eric "el lladre" a la seva pròpia parròquia de Roda d'Isàvena i la rebuda a retoc de campanes del "arrepentit", va permetre la desaparició de la Catedral de Roda d'Isàvena de quasi totes les coses bones que no s'havia endut el lladre (hemeroteca 4/9/95). D'això ells en diuen un "experto y valiente defensor del espíritu aragonés"...

Jo no les canviaria pas de lloc, ja que si es fa, premiaràn a qui no s'ho mereix i castigaràn als fidels conservadors.

I cal recordar a les autoritats pertinents que ens van prometre el nou MDC de Lleida per l'any 2000, que ja estem a mitjans del 2001 i no hi ha pas ni els fonaments fets.

Encara que costi reconèixer-ho, gràcies a l'inèrcia engegada pels de "Barcelona" (Bisbe Moragues de Vic, la Junta de Museus, Joaquim Folch i Torres, Pijoan, Gudiol, Plandiura, etc.) tenim tot el que tenim ben a prop, a casa nostra, i això es el que avui permet aquestes reclamacions.

I si no fos pels col·leccionistes de Barcelona i pel bisbe Messeguer de Lleida, avui hauríem d'anar als USA per veure tot allò reclamat, .oi ?

Feliu Izard i Gavarró
Pp. de Viana, 50, 2n., 1a.
25004 Lleida
D.E.I. 39.000.413
Any 2001